

1	2	3
Name und die bei Daimler-Benz (Daimler-Benz)	Ort der Daimler-Benz oder der Daimler-Benz	Ort der Daimler-Benz
BORGIS LOKOMOTIV-WERKE G. B. No. 14 KEMNITZ (Sachsen)	Ort der Daimler-Benz KEMNITZ 1914	Ort der Daimler-Benz KEMNITZ 1914
AGARDITS von Georg Bayer Kaufmann Frankfurt a. M., Hauptstadt	Ort der Daimler-Benz Frankfurt a. M. 1888	Ort der Daimler-Benz Frankfurt a. M. 1888
Daimler-Benz Aktiengesellschaft Stuttgart-Usterkirchheim	Aufnahme Fabrik 1888	Ort der Daimler-Benz Stuttgart 1888
Fried. Krupp Aktiengesellschaft Essen	Ort der Daimler-Benz Essen 1888	Ort der Daimler-Benz Essen 1888
Auto Union A-G Chemnitz	Aufnahme Fabrik 1933	Ort der Daimler-Benz Chemnitz 1933

Михаило Мика Борисављевић - име повезано са бројним активностима на пољу науке, професорског рада, оснивања и унапређења многих институција и удружења, светски признатог стручњака за моторе и аутомобиле са ових простора.

Михаило Борисављевић је рођен 1912. године у Горњем Милановцу. Машински факултет је завршио на престижном Универзитету Шарлотенбург у Немачкој, 1936. године. Радио је у више немачких фабрика: фабрици локомотива Борсиг и фабрикама Адлер, Дајмлер-Бенц, Круп и Ауто-Унион. Од почетка се истакао као тест возач и пробно је возио разна возила Мерцедес-Бенца и других произвођача, дајући своје утиске, примедбе и предлоге за побољшање квалитета и перформанси фабрика.

Југословенски олимпијски комитет, поставио је Михаила за почасног олимпијског аташеа Краљевине Југославије на играма одржаним 1936. године у Гармиш-Партенкирхену и Берлину. У породици Борисављевић су сачувани сувенири са Олимпијада који представљају ретку и изузетну збирку вредних историјских артефаката у тој области.

Знање и стечено искуство у поменутиим фабрикама искористио је по повратку у Србију. Запослио се као погонски инжењер ремонта и сервиса „Експортне заједнице немачких аутомобилских фабрика А. Д. Берлин“ (познатији као Немачки ауто сервис). Љубав према мотоциклима одвела је професора Борисављевића и на тркачке стазе. Био је учесник „Првих београдских аутомобилских и мотоциклистичких трака“ које су одржане 3. септембра 1939.

године на стази око Калемегдана, у класи мотоцикала до 250 кубика. Воzeћи фабрички „ДКВ“ од 250 кубика са компресором, освојио је друго место иза Душана Брезника на идентичном мотоциклу. Такође, на молбу Савеза мото-клубова Краљевине Југославије ангажован је као функционер и технички вођа парк-фермеа.

Поред тога, имао је дужност да приликом боравка у Југославији води бригу и помогне тркачкој екипи Мерцедес-Бенц-а.

Период Другог светског рата је провео у логору Сталг VI у Бохолту у Немачкој (заробљен 1941, ослобођен 1945. године). Захваљујући добром познавању немачког језика, Михаило је у логору обављао функцију аспиранта за пољопривреду и индустрију југословенских одреда и функцију пољског човека од поверења.

После рата ангажовао се на оспособљавању Завода за моторе Машинског факултета у Београду, на коме је као професор и шеф Катедре за моторна возила, радио све до 1978. године. Основао је школу за кадар аутомеханичара посебно са освртом на дизел-моторе који су се тада почели уводити.

Професор Борисављевић је активно учествовао у дефинисању производног програма и избору возила која су представљала основ производње у „Фабрици аутомобила Прибој“ (ФАП), „Заводима Црвена застава“ из Крагујевца, „Индустрији машина и трактора“ (ИМТ) са Новог Београда, „Индустрији мотора Раковица“, ТОМОС-у. Остаје у трајном памћењу његов вишегодишњи рад са „Крушиком“ из Ваљева, „Торпедом“ из Ријеке, „Индустријом моторних возила“ (ИМВ) из Новог Места. Сарађивао је на проблемима домаће индустрије мотора и моторних возила у фабрикама: „Авала“, „Икарус“, „ОЛТ“ из Загреба, „Творница мотора Загреб“ (ТМЗ). Радио је на испитивањима: разних моторних возила ЈНА, трактора за избор лиценце ИМТ-а, новог типа мотора за комбајн фабрике „Змај“ у Земуну...

Конструкцију за „Крушиков“ помоћни мотор за бицикл МО-1 пројектовали су професори Слободан Добросављевић, Михаило Борисављевић и асистент Света Павловић у оквиру Машинског института САН. Мотор су назвали по иницијалима презимена – ДБП. Производња је почела 1957. године и током наредних година произведено је око 6.000 примерака.

Поред учествовања на бројним пројектима, проф. Борисављевић је конструисао по сопственим нацртима и идејама – први српски тркачки мотоцикл МБ-125, са којим је Недељко Карлеуша побеђивао на многим тркама. Професор је за оно време, храбро употребио многа неуобичајена и револуционарна конструктивна решења. Касније, Михаило постаје стални члан екипе Миливоја Божића, који је постигао значајне резултате у европском брдском првенству у поршеу 550 РС.

Професор Борисављевић је био један од оснивача Ауто мото савеза Југославије, затим члан председништва АМСЈ, члан техничке комисије ФИМ, делегат при ФИА и члан жирија на многим великим тркама, укључујући и оне у Монци. Један је од оснивача и почасни члан Југословенског друштва за моторе и возила ЈУМВ. Учествовао је на ФИСИТА конгресима у Бриселу, Будимпешти, Хамбургу, Мелбурну и Београду. Био је члан управног одбора Ауто-клуба „Црвена звезда“ и члан Центра за моторе и моторна возила ДИТ-а.

Био је присутан на више од 140 салона и изложби аутомобила у свету. Писао је многобројне стручне чланке, приказе и коментаре из области мотора и моторних возила, који су објављени у домаћим и страним часописима и посебним издањима.

Поред два ордена заслуга за СРЈ (1972. и 2001. године), добио је многе награде и признања као захвалност за изузетан допринос ауто-мото спорту. У Галерији САНУ, 1991. године,

уручена му је диплома Савеза проналазача Београда. Београдски сајам му је 1998. године доделио диплому за дугогодишњу сарадњу и посебан допринос приликом организације међународних сајмова аутомобила у Београду. Био је један од оснивача Удружења историчара аутомобилизма 2001. године у Београду.

Издавач:

Музеј рудничко-таковског краја, Горњи Милановац;

За издавача:

Александар Марушић

Аутори изложбе:

Ана Цицковић, Момчило Пауновић, Владимир Веселиновић

Графички дизајн: *Радојко Петровић*

Штампа: *NB graf, Горњи Милановац*

Музеј рудничко-таковског краја се захваљује на уступљеном материјалу
породици Борисављевић